

Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła zasadę pewności prawa również poprzez retroaktywne zastosowanie nowych wytycznych dotyczących kwalifikowania wydatków w taki sposób, że zmieniło to stosowaną przez Komisję wykładnię pojęcia „bezpośredni beneficjent”. W związku z tym wydatki nie zostały uznane jako kwalifikujące się ze względu na ich powstanie poza odpowiednim okresem. Zdaniem skarżącej naruszyło to również jej uzasadnione oczekiwania.

Wedle skarżącej kolejnym naruszeniem zasady pewności prawa było retroaktywne zastosowanie korekty finansowej opartej na stawce ryczałtowej. Jak podnosi skarżąca, koncepcja ta została po raz pierwszy rozwinięta i zastosowana w wytycznych przyjętych przez Komisję w 2002 r.

Skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja stosując retroaktywnie nowy sposób traktowania praktyki zastępowania wydatków nie kwalifikujących się wydatkami kwalifikującymi się, również naruszyła zasadę pewności prawa. Zdaniem skarżącej dopiero w wytycznych z roku 2002 Komisja zadecydowała o niedopuszczalności takiej praktyki zastępowania. Skarżąca podnosi, że takie traktowanie nie może być stosowane względem projektów z lat 1996 i 1997.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1386/2002 z dnia 29 lipca 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1164/94 w zakresie systemów zarządzania i kontroli pomocy przyznanej z Funduszu Spójności i procedury dokonywania korekt finansowych (Dz.U. L 201 str. 5).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1164/94 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiające Fundusz Spójności (Dz.U. L 130, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2005 r. przez Jeremy'ego Henry'ego Moore'a Newsuma, Marka Anthony'ego Lovedaya i Robina Sheddena Broadhursta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-57/05)

(2005/C 106/62)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 8 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jeremy'ego Henry'ego Moore'a

Newsuma, Marka Anthony'ego Lovedaya i Robina Sheddena Broadhursta, zamieszkałych w Londynie (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanych przez M. Kingstona QC, D. Parka, barrister i J. Withinshawa, solicitor, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności następujących fragmentów decyzji Komisji 2004/813/WE z dnia 7 grudnia 2004 r. przyjmującej na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty (¹) (notyfikowana jako dokument nr C(2004) 4032):

(i) Art. 1 i fragment załącznika 1 zaskarżonej decyzji opatrzony kodem UK0030163 Halkyn Mountain/Mynydd Helygain;

(ii) lub, ewentualnie, art. 1 i fragment załącznika 1 zaskarżonej decyzji opatrzony kodem UK0030163 Halkyn Mountain/Mynydd Helygain oznaczony kolorem czerwonym w planie załączonym do wniosku;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący są właścicielami gruntów używanych częściowo w celach rolniczych i wydobywania minerałów, które obecnie zostały na mocy zaskarżonej decyzji określone jako teren mający znaczenie dla Wspólnoty w atlantyckim regionie biogeograficznym.

Skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza ich podstawowe prawa zagwarantowane w ogólnych zasadach wspólnotowego porządku prawnego. To naruszenie podstawowych praw jest formalnie bezprawne, ponieważ przy wydawaniu przedmiotowej decyzji (oraz przy implementacji dyrektywy 92/43/EWG (²)) właścicielom gruntów nie przyznano w żadnym zakresie prawa do uczestnictwa. Skarżący podnoszą również, że Komisja popierała i akceptowała debatę publiczną w Państwie Członkowskim, która była jednak niedostateczna i nieodpowiednia w swej formie i czasie trwania.

Skarżący podnoszą ponadto, że nie zostały uwzględnione wymogi ekonomiczne i społeczne, włącznie z prawami własności skarżących. Zaskarżona decyzja jest niezgodna z przepisami samej dyrektywy 92/43/EWG, ponieważ kwestia należnego odszkodowania pozostała całkowicie otwarta i nierozwiązana.

Zdaniem skarżących, zaskarżona decyzja nie precyzuje gatunków i siedlisk, względem których tereny umieszczone w wykazie mają znaczenie dla Wspólnoty. Decyzja ta opiera się na błędnych informacjach technicznych. Wydawać się może, że przedmiotowe tereny zostały umieszczone w wykazie z powodu występowania na nich traszki grzebieniastej i murawy trzcinnikowej. Skarżący podnoszą, że traszka grzebieniasta nie jest gatunkiem o znaczeniu priorytetowym i że murawa trzcinnikowa nie jest siedliskiem o znaczeniu priorytetowym, w związku z czym skarżący nie wiedzą do którego siedliska naturalnego lub gatunku o znaczeniu priorytetowym odnosi się zaskarżona decyzja.

(¹) Dz.U. L 387, str. 1

(²) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z dnia 22 lipca 1992 r., str. 7)

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2005 r. przez European Dynamics S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-59/05)

(2005/C 106/63)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 2 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga European Dynamics S.A. z siedzibą w Atenach (Grecja), reprezentowanej przez adwokata N. Korogiannakisa, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (DG ds. Rolnictwa), mocą której Komisja nie wybrała oferty skarżącej i udzieliła zamówienia wygrywającemu oferentowi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą, a także innymi kosztami i wydatkami poniesionymi w związku ze skargą, nawet w razie jej oddalenia.

Zarzuty i główne argumenty:

W odpowiedzi na opublikowane przez Komisję zaproszenie do składania ofert AGRI-2004-S4FA-I3-01 dotyczące świadczenia usług w zakresie utworzenia systemu informacyjnego, a także związanej z tym konserwacji i wsparcia przeznaczonych dla systemów informacji finansowej DG ds. Rolnictwa (¹) skarżąca złożyła swoją ofertę. Mocą zaskarżonej decyzji ofertę skarżącej odrzucono, a zamówienie zostało udzielone innemu oferentowi.

Na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności tej decyzji skarżąca twierdzi, po pierwsze, że poprzez zastosowanie kryteriów oceny, które były wyjątkowo niejasne, Komisja naruszyła przepisy rozporządzenia finansowego (²) oraz art. 17 ust. 1 dyrektywy 92/50 (³). Dalej skarżąca twierdzi, że Komisja nie udzieliła odpowiedzi na pytania skarżącej, w których żądała ona wyjaśnienia w sposób klarowny i obiektywny, czego dokładnie oczekuje się od oferentów.

Skarżąca uważa również, że przy dokonywaniu oceny oferty skarżącej Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie. W tym względzie skarżąca twierdzi, że komitet ds. oceny nieprawidłowo ocenił oferty z uwagi na to, że nie wziął pod uwagę okoliczności, iż — w przeciwieństwie do skarżącej — obydwaj członkowie zwycięskiego konsorcjum mają niezwykle małe doświadczenie. Skarżąca utrzymuje również, że jej własna oferta była bardziej korzystna.

Skarżąca zarzuca również Komisji naruszenie wynikającego z art. 253 WE obowiązku uzasadnienia decyzji oraz niedostarczenie stosownych, zażądanych przez skarżącą informacji dotyczących przyczyn odrzucenia jej oferty. Skarżąca podnosi również, że działając ze znacznym opóźnieniem i nie udzielając przed złożeniem ofert stosownych odpowiedzi na prośby skarżącej o przedstawienie informacji, Komisja naruszyła zasady dobrej administracji oraz staranności.

(¹) Dz.U. 2004 S 59-050031.

(²) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1

(³) Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2005 r. przez Corneliusa Rozemeijera i innych przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-61/05)

(2005/C 106/64)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 10 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Corneliusa Rozemeijera, zamieszkałego w Alkmaarze (Niderlandy), Gastona Vaeskena, zamieszkałego w Saint-Mandrier (Francja) i Pierrette Vaesken, zamieszkałej w Sanary/Mer (Francja), reprezentowanych przez adwokatów Georges'a Vandersandena, Laure Levi i Aurore Finchelstein, przeciwko Radzie Unii Europejskiej.